

País Valencià, 9 d'Octubre de 2025

De la revolta de Paiporta a la plena sobirania

El 9 d'octubre és més que una data institucional o la commemoració d'una "victòria" militar el 1238 per part de les tropes de Jaume I contra la taifa de Balasinya governada per l'emir Zayyan Ibn Mardanix. És sobretot, i ací rau la seua importància com a diada, el punt de partida des d'on es vertebra la nacionalitat valenciana cultural i institucionalment.

Arran d'aquell dia neix un regne autònom amb les seues institucions pròpies, però agermanat a la corona catalanoaragonesa, però també neix un subjecte polític, el poble valencià, que desenvoluparà la seua cultura autòctona i lluitarà per superar les seues contradiccions, sense abandonar la catalanitat majoritària dels seus orígens, i amb un biaix "mestís" a causa de la seua situació estructural i al seu posicionament geopolític i on la Mediterrània serà i ha de ser, la seua àrea d'intervenció política i cultural.

Aquest 9 d'octubre 787 anys després, i passant de l'etapa de sobirania plena a la de nació colonitzada i oprimida després de la perduda dels furs en 1707, aquell fet fundacional cobra una rellevància especial des de la localitat de Paiporta (epicentre de la zona destruïda per la DANA del passat 29 d'octubre).

I no sols per què en aquest poble de l'horta sud foren assassinades (45 persones) per la criminal gestió de l'alerta meteorològica (sinó també per la criminal gestió del territori pels governs colonialistes d'Espanya i pels governs colonials autonòmics); sinó per què va ser a Paiporta on el 3 de novembre del 24 va fer-se evident l'expressió més profunda del greuge històric que patim el poble valencià i de la necessària revolució que tenim pendent.

Són els fets de Paiporta expressió màxima de la dignitat del poble valencià i on va ressorgir, del fang i del dol, una radical mostra del sentiment d'opressió que durant dècades teníem silenciada al fons del nostre cor.

Aquell dia varen ser expulsats els Borbons, el representant de la metròpoli colonial Pedro Sánchez i el representant del govern Sipai el miserable Carlos Mazón per una revolta popular que, a granerades, va mostrar, de nou, la senda estratègica que cal que continuem si no volem desaparèixer en mans de l'imperialisme espanyol i el seu colonialisme criminal.

La convicció que tot allò ens passava per ser valencians i valencianes va fer que després d'aquella mostra històrica de rebuig (Hui totalment silenciada) es continuara en una manifestació multitudinària (més de 200.000), una setmana després, que acaba amb incidents enfront de l'Ajuntament de València i al Palau de la Generalitat i que va ser continuada per un seguit de mobilitzacions que demanant la dimissió del Consell són mai vistes en la història recent del nostre país.

Els tres pilars de la gegantesca mobilització valenciana que s'han escampat per tot el nostre territori de forma continuada el darrer any, han sigut aquestes manifestacions contra el consell, la defensa de la nostra llengua de l'atac despietat del feixisme governant i la denúncia absoluta del colonialisme sionista a Palestina.

Aquestes mobilitzacions no han sigut les úniques és clar, però sí que han sigut les més continuades i les més populars i massives. Talls de carretera, manifestacions en, gairebé, tots els pobles del País Valencià, creació de comitès populars, d'organitzacions unitàries, vagues i multitud d'actes reivindicatius que demostren que el rebuig a les conseqüències de les polítiques colonials és predominant entre les classes populars del nostre territori.

Tota aquesta mobilització ha servit per a significar tota la colla de falsos amics que tenim en les institucions polítiques i sindical i, també perquè Mazón i el PP hagen hagut de llevar-se la careta i demostrar el que significa per a ells els valencians i les valencianes amb un pacte amb el feixisme (assumint completament el seu full de ruta) i atacant i provocant al valencianisme i a les forces populars intentant la nostra desintegració o aniquilació.

Però aquest pla de retallades, repressió i provocacions, és un pla erroni i el càlcul de les seues possibilitats d'èxit es basa en una equivocació. Mitjançant aquest accelerat menyspreu i aquest seguit d'agressions, les forces colonials sols ens poden conduir, forçosament, a la lluita descarnada. Però mai a la capitulació.

Per això des de Decidim volem celebrar aquesta diada des de Païporta i demanem a la resta del nostre poble que no abandonen la senda marcada per la mobilització extraordinària d'aquest darrer any. Que lluitem amb totes les nostres forces per defensar el nostre país de les agressions, també continuades, de la metròpoli. I que exercim la nostra solidaritat amb la resta de pobles oprimits accelerant les formes organitzatives i els temps d'acció unitària del nostre alliberament nacional.

